

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa T. M.

przeciwko T. D., M. D., P. K., J. L., M. Ł., O. N., G. Ż., A. S., Skarbowi Państwa -
Sądowi Najwyższemu

o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego wraz z
wnioskiem o udzielenie zabezpieczenie roszczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 15 lipca 2020 r.,

postanawia:

I. na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1) Czy art. 279 TFUE oraz art. 160 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem w związku art. 4 ust. 3 oraz art. 19 ust. 1 TUE oraz w związku z punktem 1) tiret pierwszy i drugi postanowienia Trybunału Sprawiedliwości z 8 kwietnia 2020 r. w sprawie C-791/19 R Komisja p. Rzeczypospolitej Polskiej należy rozumieć w ten sposób, że Prezes Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie może do czasu rozstrzygnięcia sprawy C-791/19 R żądać przekazania akt sprawy o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego z uwagi na zawieszenie stosowania art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8

grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 825 ze zmianami)?

2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 i art. 4 ust. 3 TUE oraz prawem do sądu należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy orzekający w sprawie o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego sądu krajowego z powodu istotnych uchybień w trakcie postępowania nominacyjnego, ma obowiązek zarządzić środek tymczasowy i zakazać pozwanemu w takiej sprawie orzekania we wszystkich innych sprawach objętych prawem Unii pod rygorem bezskuteczności podjętych przez takiego sędziego czynności lub wydanych orzeczeń oraz nakazać innym organom powstrzymanie się przed przydzielaniem takiemu pozwanemu spraw lub wyznaczaniem go do składów orzekających?

3) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę prawa do sądu należy interpretować w ten sposób, że:

a) sąd krajowy ma obowiązek odstąpić od stosowania zakazu „kwestionowania umocowania sądów” oraz „ustalania lub oceny przez sądy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości”, takiego jak w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 825 ze zmianami), gdyż respektowanie przez Unię tożsamości konstytucyjnej Państw Członkowskich nie uprawnia ustawodawcy krajowego do wprowadzenia rozwiązań godzących w podstawowe wartości i zasady Unii?

b) tożsamość konstytucyjna państwa członkowskiego nie może pozbawiać prawa do niezawisłego sądu ustanowionego na mocy ustawy, gdy procedura nominacyjna poprzedzająca wręczenie aktu powołania dotknięta była uchybieniami opisanymi

w pytaniach prejudycjalnych w sprawach C-487/19 oraz C-508/19 a jej uprzednią sądową kontrolę wyłączono celowo i w sposób oczywiście sprzeczny z krajową konstytucją?

4) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 TUE oraz zasadę prawa do sądu i art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że treść pojęcia tożsamości konstytucyjnej państwa członkowskiego w zakresie dotyczącym prawa do sądu może być ustalana w sposób wiążący dla sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego tylko w ramach dialogu z Trybunałem Sprawiedliwości toczonego przez ten sąd lub inne sądy krajowe (np. sąd konstytucyjny) przy wykorzystaniu postępowania prejudycjalnego?

5) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę ogólną prawa do sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego odrzuca wniosek o przekazanie akt sprawy, gdy z wnioskiem takim wystąpiła osoba powołana na stanowisko sędziego na podstawie przepisów krajowych oraz w okolicznościach prowadzących do ukonstytuowania sądu niespełniającego wymogów niezależności i niezawisłości oraz niebędącego sądem ustanowionym ustawą, bez konieczności uprzedniego wyczerpania trybu postępowania, o którym mowa w pytaniu prejudycjalnym C-508/19 lub w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19 listopada 2019 r., C-585/18, C-624/18 i C-625/18, *A.K. i in.*?

II. na podstawie art. 105 § 1 Regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniesć o zastosowanie trybu przyspieszonego co do pytania nr 1 i nr 2;

III. na podstawie art. 267 TFUE w związku z punktem 27 Zaleceń dla sądów krajowych dotyczących składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (Dz.U. UE C 2019 Nr 380, s. 1, pkt 27) oraz pytaniami prejudycjalnymi w sprawie C-

508/19 Prokurator Generalny zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 TUE w związku z art. 47 KPP oraz art. 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego może stwierdzić w postępowaniu o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego, że nie jest sędzią osoba, której doręczono akt powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w tym sądzie wydany na podstawie naruszających zasadę skutecznej ochrony sądowej przepisów lub w trybie niezgodnym z tą zasadą, gdy intencjonalnie uniemożliwiono zbadanie tych kwestii przez sąd przed wręczeniem tego aktu?

2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP w związku z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zasada skutecznej ochrony sądowej zostaje naruszona w przypadku doręczenia aktu powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego po wystąpieniu przez sąd krajowy z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa Unii, od odpowiedzi na które zależy ocena zgodności z prawem Unii przepisów krajowych, których zastosowanie umożliwiło wręczenie tego aktu?

3) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że zasada skutecznej ochrony sądowej zostaje naruszona przez niezapewnienie prawa do sądu w przypadku doręczenia aktu powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu państwa członkowskiego w wyniku postępowania nominacyjnego przeprowadzonego z rażącym naruszeniem reguł prawa tego państwa dotyczących powoływania sędziów?

4) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP w związku z art. 267 akapit 3 TFUE należy

interpretować w ten sposób, że zasadę skutecznej ochrony sądowej narusza utworzenie przez ustawodawcę krajowego w sądzie ostatniej instancji państwa członkowskiego jednostki organizacyjnej, która nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii?

IV. odroczyć posiedzenie.

UZASADNIENIE

Powód T. M. wniósł do Sądu Najwyższego pozew przeciwko T. D., M. D., P. K., M. Ł., J. L., O. N., G. Ż., A. S. i Skarbowi Państwa – Sądowi Najwyższemu. Domagał się ustalenia, że wymienieni pozwani (poza Skarbem Państwa) nie pozostają w stosunku służbowym sędziów Sądu Najwyższego w rozumieniu art. 33 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 825 ze zm., dalej jako uSN), jako że nie zostali skutecznie powołani na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Powód dodatkowo wniósł o: 1) przydzielenie niniejszej sprawy i wyznaczenie składu orzekającego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego Izbą Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 80 uSN, jako sądowi właściwemu na podstawie art. 25 uSN, w konsekwencji konieczności odstąpienia od stosowania przepisu prawa krajowego (a mianowicie art. 27 § 1 pkt 2 w związku z art. 79 pkt 1 in fine uSN), zastrzegającego właściwość dla Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – organu sądowego niebędącego sądem w rozumieniu prawa Unii Europejskiej i prawa krajowego; 2) wyłączenie od rozpoznania sprawy wszystkich sędziów Izby Dyscyplinarnej (ID) i Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (IKNiSP) Sądu Najwyższego; 3) zawieszenie na podstawie art. 755 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 730 § 1 k.p.c., na czas trwania niniejszego postępowania, postępowania w przedmiocie rozpoznania przez IKNiSP SN odwołania powoda od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z dnia 25 stycznia 2019 r. w przedmiocie umorzenia postępowania w przedmiocie wyłączenia członka KRS od udziału w rozpoznaniu sprawy oraz nr (...)/2019 z dnia 25 stycznia 2019 r. w przedmiocie odwołania od podziału czynności; 4) unormowanie praw i obowiązków

stron (na podstawie art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 730 § 1 k.p.c.) polegające na zakazaniu, na czas trwania niniejszego postępowania, pozwanym ad 1-8 realizacji uprawnień i obowiązków (zarówno orzecznich, jak i pozaorzecznych) związanych ze statusem sędziego Sądu Najwyższego, a także Prezesa SN kierującego IKNiSP oraz na uznaniu przejawów realizacji wymienionych uprawnień i obowiązków w trakcie obowiązywania zabezpieczenia za bezskuteczne; 5) unormowanie praw i obowiązków stron (na podstawie art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 730 § 1 k.p.c.) polegające na zakazaniu, na czas trwania niniejszego postępowania, sędziom Sądu Najwyższego orzekającym w ID SN realizacji uprawnień i obowiązków (zarówno orzecznich, jak i pozaorzecznych) związanych ze statusem sędziego Sądu Najwyższego, a także Prezesa SN kierującego ID oraz na uznaniu przejawów realizacji wymienionych uprawnień i obowiązków w trakcie obowiązywania zabezpieczenia za bezskuteczne; 6) przeprowadzenie dowodów szczegółowo określonych w pozwie.

Powód jest sędzią Sądu Rejonowego w B. W dniu 17 kwietnia 2019 r. złożył odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (dalej KRS) nr (...)/2019 z dnia 25 stycznia 2019 r. w przedmiocie umorzenia postępowania w przedmiocie wyłączenia członka KRS od udziału w rozpoznawaniu sprawy i nr (...)/2019 z dnia 25 stycznia 2019 r. w przedmiocie odwołania od podziału czynności. Odwołania zostały skierowane bezpośrednio do Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (dalej IPIUS SN), jednakże sprawy zostały skierowane do IKNiSP SN. Powód wobec takiego obrotu rzeczy złożył wniosek o wyłączenie sędziów IKNiSP, który został jednak przez sędziów IKNiSP SN oddalony postanowieniem z dnia 5 września 2019 r. (I NO 57/19). W związku, że odwołania powoda będą rozpoznawane przez sędziów IKNiSP SN, mając na uwadze uzasadnione wątpliwości co do powołania pozwanych ad 1-8 na stanowisko sędziów SN, w ocenie powoda zasadne okazało się wniesienie powództwa. Powód twierdzi, że IKNiSP SN, w której orzekają pozwani, wybrani przez KRS, czyli organ krajowy, który z uwagi na ustrojowy model jego ukształtowania oraz sposób działania nie daje rękojmi niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej, nie może orzekać w jego sprawie, ponieważ nie jest niezależnym i niezawisłym sądem w rozumieniu prawa Unii Europejskiej.

W dniu 6 maja 2020 r., a zatem po wydaniu przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej postanowienia z dnia 8 kwietnia 2020 r. w sprawie C-791/19 dotyczącego zawieszenia stosowania przepisów ustalających właściwość ID SN, Prezes Sądu Najwyższego kierujący ID SN skierował do p.o. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wniosek o „spowodowanie przekazania akt” sprawy II PO 15/20 celem jej rozpoznania w ramach właściwości ID SN. Pismem z dnia 6 maja 2020 r., p.o. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego skierował do Prezesa Sądu Najwyższego kierującego IPiUS SN pismo o obowiązku niezwłocznego przekazania akt sprawy II PO 15/20. W odpowiedzi na pismo p.o. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Prezes Sądu Najwyższego kierujący IPiUS SN pismem z dnia 6 maja 2020 r. stwierdził, że sprawie II PO 15/20 został nadany bieg procesowy w Wydziale II IPiUS SN, w związku z powyższym niemożliwe jest przekazanie akt sprawy bez zastosowania trybu rozpoznania wniosku o przekazanie przez odpowiedni skład orzekający. Prezes Sądu Najwyższego kierujący IPiUS SN dodał, że niezwłocznie skieruje powołaną sprawę na posiedzenie niejawne celem rozpoznania wniosku o przekazanie spraw do innej Izby Sądu Najwyższego.

Pismem z dnia 7 lipca 2020 r. Prokurator Prokuratury Regionalnej w Katowicach delegowana do Prokuratury Krajowej wniosła o przekazanie sprawy zgodnie z właściwością rzeczową do ID SN, oddalenie wniosku o zabezpieczenie oraz o odrzucenie pozwu stosownie do art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 29 § 3 uSN, alternatywnie o oddalenie powództwa z powodu braku interesu w dochodzeniu roszczenia na podstawie art. 189 k.p.c.

Pismem z 8 lipca 2020 r. Prezes Sądu Najwyższego kierujący IKNiSP SN, powołując się na pojawiające się w opinii publicznej wątpliwości dotyczące tego, która z Izb Sądu Najwyższego powinna rozpoznać niniejszą sprawę stwierdziła, że z uwagi na treść art. 26 § 2 zd. 1 uSN, kompetencje do rozpoznania wniesionego przez skarżącego pozwu posiada IKNiSP SN.

Celem zapoznania się z argumentacją prawną zawartą w obu pismach i jej konsekwencjami dla decyzji procesowych, jakie miały zostać podjęte, Sąd Najwyższy odroczyl posiedzenie na dzień 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Rozpoznając w dniu 15 lipca 2020 r. wnioski Prezesa ID SN oraz Prezesa IKNiSP SN o przekazanie sprawy tym Izdom do rozpoznania oraz wniosek powoda o zabezpieczenie, Sąd Najwyższy uznał za konieczne wystąpienie z dwoma kategoriami pytań prejudycjalnych: 1) dotyczącymi bezpośrednio wniosków rozpoznawanych na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2020 r.; 2) dotyczącymi dopuszczalności pozwu w ślad za pytaniami zadanyymi w sprawie C-508/19.

2. Szerszy kontekst prawny (ze wskazaniem treści właściwych przepisów prawa krajowego), w jakim rozpoznawana jest niniejsza sprawa został przedstawiony w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 lipca 2020 r., II PO 3/19, w punktach 1-21, którego treść Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni podziela. Poniżej zaprezentowane zostaną argumenty specyficzne dla niniejszej sprawy.

Unijny charakter sprawy

3. Orzekając na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2020 r., Sąd Najwyższy uznał, że konieczne jest wystąpienie w sprawie II PO 15/19 z nowymi pytaniami prejudycjalnymi. W ocenie Sądu Najwyższego sprawa ta ma charakter unijny z następujących powodów.

4. Po pierwsze, Sąd Najwyższy rozpoznaje wniosek o przekazanie akt złożony przez Prezesa ID SN, zatem wyjaśnienia wymaga, czy wniosek taki jest dopuszczalny z uwagi na treść środka tymczasowego orzeczonego przez TS postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2020 r.

5. Po drugie, z orzecznictwa TS wynika, że Sąd Najwyższy w zakresie, w jakim może orzekać w kwestiach związanych ze stosowaniem lub wykładnią prawa Unii należy do systemu środków odwoławczych objętych prawem Unii w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE (postanowienie TS z 8 kwietnia 2020 r., C-791/19 R, pkt 38). Do właściwości IKNiSP SN, w której orzekają pozwani w niniejszej sprawie, należą sprawy unijne co najmniej z zakresu ochrony konkurencji, ochrony konsumentów oraz regulacji rynków. Niniejsza sprawa dotyczy zaś kwestii, czy można w państwie członkowskim być sędzią – orzekającym w sprawach unijnych – gdy zostało się powołanym na urząd sędziowski na podstawie przepisów krajowych i w okolicznościach prowadzących w każdej sprawie do naruszenia – w rozumieniu

prawa unijnego - prawa strony do rozpoznania sprawy przez niezależny i niezawisły sąd oraz przez sąd ustanowiony uprzednio na podstawie ustawy.

6. Po trzecie, pismo Prezesa IKNiSP z dnia 8 lipca 2020 r. zostało potraktowane jako wniosek o przekazanie sprawy do tej Izby celem podjęcia przez nią decyzji, czy czynności procesowe może w niej podejmować ID SN, czy Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Ponieważ w sprawie II PO 3/19 zadane już zostało pytanie prejudycjalne, pojawia się kwestia dopuszczalności występowania z wnioskiem o przekazanie sprawy w sprawie poddanej już pod ocenę TS przez inną Izbę Sądu Najwyższego, która z analogicznych przyczyn (z wyjątkiem autonomii organizacyjnej) co ID SN nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii i która miałaby orzekać w kwestiach objętych wyrokiem TS C-585/19. Ponadto, z punktu 1 tiret drugi postanowienia TS z 8 kwietnia 2020 r., C-791/19 R wynika jednoznacznie, że Rzeczpospolita Polska została zobowiązana do „powstrzymania się od przekazania spraw zawisłych przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in.”.

Co do pytań objętych punktem I

Odnosnie do pytania nr 1

7. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 1 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 27-37.

Odnosnie do pytania nr 2

8. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 2 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 14/20 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 21-28.

Odnosnie do pytania nr 3

9. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 2 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 38-61.

Odnosnie do pytania nr 4

10. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 3 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 62-65.

Odnosnie do pytania nr 5

11. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 4 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła to argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 66-72.

Co do trybu przyspieszonego odnośnie do pytania nr 1 i 2

12. Zdaniem Sądu Najwyższego zastosowanie trybu przyspieszonego odnośnie do pytania nr 1 uzasadnione jest potrzebą wyjaśnienia wątpliwości w przedmiocie zakresu przedmiotowego postanowienia TS z dnia 8 kwietnia 2020 r., zaś co do pytania nr 2 koniecznością rozpoznania wniosku o zabezpieczenie przy braku podstaw w prawie krajowym do orzeczenia takiego środka, który nie zmierza do zapewnienia bezpośredniej ochrony prawa powoda do sądu, lecz jest podyktowany interesem publicznym w zapewnieniu funkcjonowania w Rzeczypospolitej Polskiej systemu sądowniczego spełniającego wymogi Unii prawa. Ograniczenie zakresu wniosku o zastosowanie trybu przyspieszonego podyktowane było odmową zastosowania takiego trybu w sprawie C-508/19. Pytanie zadane w sprawie z rozpoznania wniosku Prezesa ID SN o przekazanie akt sprawy jak również pytanie zadane w sprawie z wniosku o zabezpieczenie mogą zostać potraktowane z punktu widzenia przedmiotu postępowania prejudycjalnego jako odrębne sprawy, które jedynie technicznie rozpoznawano w ramach jednego posiedzenia przed sądem krajowym. Ponadto w ramach testowania adekwatności istniejących na poziomie unijnym procedur do ochrony zasady państwa prawnego, Sąd Najwyższy uznał za celowe poddanie pod rozagę TS wykorzystania precedensu sformułowanego w sprawie C-40/82 Komisja p. Zjednoczonemu Królestwu (EU:C:1982:285 oraz EU:C:1984:33) w zakresie swoistego wyroku częściowego.

Co do pytań objętych punktem III

13. Pytania prejudycjalne przedstawione w punkcie III niniejszego postanowienia powielają pytania sformułowane w sprawie C-508/19, ponieważ przedmiot niniejszej sprawy jest taki sam, jak w sprawie C-508/19. Sąd Najwyższy w pełni podziela argumentację przedstawioną w uzasadnieniu pytania w sprawie C-508/19. Decyzja o powieleniu zadanych już wcześniej pytań prejudycjalnych motywowana była treścią Zaleceń TS dotyczących składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (Dz.U. UE C 2019 Nr 380, s. 1, pkt 27).

14. Sąd Najwyższy zwraca jedynie uwagę, że okoliczności powołania pozwanych na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie zostały opisane szczegółowo w uzasadnieniu pytania w sprawie C-487/19. W odróżnieniu od pozwanego w sprawie C-508/19, pozwani w niniejszej sprawie są sędziami IKNiSP SN. Jak jednak wyjaśniono w uzasadnieniu pytania w sprawie II PO 3/19, Izba ta różni się od ID SN jedynie brakiem autonomii organizacyjnej w strukturze Sądu Najwyższego. Tak samo jak ID SN, IKNiSP SN została utworzona od podstaw i obsadzona w całości przez KRS niedającą rękojmi wystarczającej niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Izba ta została wyposażona w kompetencje do kontrolowania działalności orzeczniczej innych Izb Sądu Najwyższego (zob. np. wniosek Prokuratora Generalnego z 31 stycznia 2020 r. o unieważnienie wyroku Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18). Zaufanie, jakim utworzona w takich okolicznościach Izba ta obdarzona jest przez władzę polityczną, znajduje potwierdzenie w art. 26 uSN w brzmieniu nadanym tzw. „ustawą kagańcową”, na mocy której IKNiSP SN przejęła od innych Izb Sądu Najwyższego kompetencję do orzekania w przedmiocie wniosków o wyłączenie sędziego składanych w konsekwencji wyroku TS C-585/18. jak również skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z przyczyn objętych tym wyrokiem.